

ΔΗΜΗΤΡΑ ΙΩΑΝΝΟΥ

ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ

Το μυστικό της μάγισσας

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Κασσάνδρα – Το μυστικό της μάγισσας**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Δήμητρα Ιωάννου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ευδοξία Μπινοπούλου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνια Λαδοπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Δήμητρα Ιωάννου, 2013

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Tracie Taylor/Trevillion Images UK
Στο φόντο: Άποψη της Πρέβεζας του 1897, βασισμένη σε σχέδιο του
πλοιάρχου Rose. Αρχείο Ιδρύματος «Ακτία Νικόπολις», Πρέβεζα – ΙΑΝΟ276
Στο δίπλωμα του εξωφύλλου: Πρέβεζα. Λιθογραφία του Stackelberg, 1834,
Αρχείο Ιδρύματος «Ακτία Νικόπολις», Πρέβεζα.
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2013

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2013, 5.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-0323-6

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiu Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΔΗΜΗΤΡΑ ΙΩΑΝΝΟΥ

ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ

Το μυστικό της μάγισσας

*Στον Όμηρο και στη Ζωή,
με απέραντη αγάπη κι ευγνωμοσύνη*

*Ευχαριστούμε το Ίδρυμα «Ακτία Νικόπολις» για την ευγενική
παραχώρηση των έργων του εξωφύλλου.*

Αθήνα, 3 Ιανουαρίου 2007

Το νεοκλασικό τετραώροφο δέσποζε βυθισμένο στο σκοτάδι. Κανένας διαβάτης δεν υπήρχε στον φροντισμένο πεζόδρομο, που στις τρεις το πρωί ήταν καλυμμένος από ένα ονειρικό σύννεφο ομίχλης. Η υγρασία χόρευε μέσα από τα κλαδιά των δέντρων τον απόκοσμο χορό της και κινούσε τα υγρά πέπλα της με αβίαστη χάρη. Φυσικά οι κάτοικοι αυτής της συνοικίας ήταν οι τελευταίοι που θα μπορούσαν να παραπονεθούν για το κρύο. Όλοι κοιμόνταν μακάριοι και ασφαλείς στα ζεστά, πολυτελή σπίτια τους.

Όλοι εκτός από τον μοναχικό άντρα, που είχε κουλουριαστεί στη γωνία του απέναντι σπιτιού κάτω από το γιασεμί. Μια λεπτή κορδέλα γαλαζίου καπνού ανέβαινε λικνιστικά, στεφανώνοντας το κεφάλι του μέσα στην αραιή ομίχλη. Ο ζητιάνος έσφιξε γύρω του τη χιλιομπαλωμένη κουβέρτα και τράβηξε ακόμα μια ρουφηξιά από τη γόπα που είχε μαζέψει στον δρόμο νωρίτερα. Ούτως ή άλλως δεν μπορούσε να κοιμηθεί με τέτοιο κρύο, οπότε το κάπνισμα ήταν μια εξαιρετική εναλλακτική απόλαυση, που τον έκανε να ξεχνιέται. Τα μάτια του άστραψαν από ενδιαφέρον, καθώς είδε την ψιλόλιγνη γυναικεία φιγούρα να σπρώχνει τη βαριά είσοδο του νεοκλασικού και μετά, μ' ένα χαμόγελο, το βλέμμα του ανηφόρισε στο παράθυρο του τρίτου ορό-

φου. «Ω, απόψε τούτος εδώ έχει ρέντα, μάτια μου!» μονολόγησε και βολεύτηκε καλύτερα στο πεζούλι όπου καθόταν κάθε βράδυ. Τελικά η βραδιά θα είχε ενδιαφέρον...

* * *

Ο Άγης Δονάτος πέρασε νυσταγμένος το χέρι του στα πυκνά μπερδεμένα μαλλιά του, όταν άκουσε τον διακριτικό χτύπο του κουδουνιού. Στα χείλη του σχηματίστηκε ένα αυτάρεσκο χαμόγελο. *Γυναίκες... Απίστευτα πλάσματα*. Με αργές, νωχελικές κινήσεις σηκώθηκε από το κρεβάτι. Κατευθύνθηκε προς την πόρτα και άνοιξε ολόγυμνος. «Ξέχασες κάτι;» είπε γελώντας πονηρά, αλλά αμέσως τα μάτια του στένεψαν με ανανεωμένο ενδιαφέρον. «Εσύ;...» ψιθύρισε ξαφνιασμένος.

«Εγώ». Η γυναίκα έβγαλε τα μεγάλα μαύρα γυαλιά που φορούσε παρ' ότι ήταν νύχτα και τον κοίταξε προκλητικά. Η γύμνια του δε φάνηκε να τη σοκάρει στο ελάχιστο. Το αντίθετο μάλιστα. Ο Άγης ένιωσε ηλεκτρικό ρεύμα να διαπερνά τη ραχοκοκαλιά του στη θέα των γατίσιων ματιών της. Αυτό το θηλυκό πάντα τον άναβε. Τον έκανε να τρέμει ολόκληρος από ωμό, ανεξέλεγκτο πόθο.

Προσπερνώντας τον, μπήκε στο πολυτελές διαμέρισμα. Ο ήχος των τακουνιών της πνίγηκε στο υπέροχο περσικό χαλί της εισόδου. «Απόψε μου υποσχέθηκαν μια βραδιά γεμάτη δυνατές συγκινήσεις. Όμως δεν πήρα αυτό που περίμενα κι έτσι αποφάσισα να αναλάβω προσωπικά δράση. Ελπίζω να μην ενοχλώ», του είπε με αναίδεια, λύνοντας αργά τη ζώνη της μαύρης γυλιστερής καμπαρντίνας της.

Ο Άγης την κοίταξε ξεροκαταπίνοντας και κούνησε αρνητικά το κεφάλι σαν υπνωτισμένος.

Εκείνη άφησε την καμπαρντίνα να πέσει στο πάτωμα και ο άντρας πήρε βαθιά ανάσα. Με εξαίρεση το μαύρο μεταξωτό

φουλάρι της, ένα ζευγάρι διχτυωτές κάλτσες και τις δεκάποντες γόβες της, ήταν ολόγυμνη! Ένιωσε τον ερεθισμό του να του παραλύει τον εγκέφαλο. Αυτό το βρομοθήλυκο έπρεπε πάση θυσία να το αποκτήσει, αλλιώς θα τρελαινόταν. Την ήθελε, όσο δεν είχε θελήσει ποτέ του καμιά άλλη. Του είχε γίνει έμμονη ιδέα, έτσι όπως τον έπαιζε εδώ και καιρό με τα καλώματα και το καυτό κορμί της. Στην πραγματικότητα οι γυναίκες ποτέ δεν τον ενδιέφεραν για περισσότερο από μερικές βραδιές στη σειρά. Έπαιζε μαζί τους και μετά πήγαινε παρακάτω, ικανοποιημένος και χορτάτος. Περηφανευόταν για τη φήμη του ως γυναικοκατακτητής και απολάμβανε τις ακραίες αντιδράσεις των απελπισμένων θηλυκών, όταν τελείωνε μαζί τους. Όμως με τούτη δω τα πράγματα ήταν διαφορετικά. Ήταν σκληρή, προκλητική και ατίθαση. Αντέστρεφε το παιχνίδι του! Έπαιζε μαζί του και εξαφανιζόταν όποτε εκείνη ήθελε.

Όρμησε πάνω της και έφερε το υπέροχο κορμί της να κολλήσει στο δικό του. Εκείνη παραδόθηκε στην αγκαλιά του με ένα βραχνό, σιγανό γέλιο. Είχε νικήσει. «Με θες...!» ψιθύρισε ικανοποιημένη.

«Σε θέλω!» επιβεβαίωσε πνιχτά εκείνος, με το πρόσωπό του χωμένο στα μακριά κατάξανθα μαλλιά της. Με άγρια ορμή τη σήκωσε σαν πούπουλο στα δυνατά του μπράτσα κι ας ήταν πανύψηλη. Την επόμενη στιγμή ήταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι του κι εκείνος, κρατώντας την ακίνητη, τη φιλούσε με μανία. Με μια αριστοτεχνική κίνηση η γυναίκα ξέφυγε σαν αίλουρος από τη δυνατή λαβή του και βρέθηκε πάνω του. Ο Άγης δεν πίστευε ότι ήταν δυνατό, αλλά ο ανδρισμός του έγινε ακόμα πιο σκληρός στο άγγιγμα των μαγικών χειλιών της. *Θεέ μου, θα εκραγώ!* σκέφτηκε και έκλεισε τα μάτια, αναστενάζοντας βαθιά. Εκείνη ήξερε πολύ καλά τι έκανε. Ήταν μια μάγισσα και τον είχε γητεύσει. Ανασήκωσε τη λεκάνη της επιτρέποντάς του να γλιστρήσει με ευκολία μέσα της.

Ξεκίνησε να τον ιππεύει, μέχρι που τον άκουσε να αγκομα-

χά δυνατά, έτοιμος να ξεσπάσει. Νιώθοντας ακριβώς τι του συνέβαινε, ανακάθισε πάνω του και τον κοίταξε πονηρά. «Σου ζήτησα μια βραδιά γεμάτη δυνατές συγκινήσεις», του είπε και τα χέρια της έλυσαν αργά τον κόμπο του φουλαριού της.

Ο Άγης δεν μπόρεσε να μη θαυμάσει την επιδεξιότητα των δαχτύλων της καθώς έδεναν τα χέρια του με το μεταξωτό ύφασμα στο κεφάλι του κρεβατιού. Ο πόθος του τον είχε μετατρέψει σε πειθήνιο όργανό της. Η προοπτική τού τι θα συνέβαινε τον έκανε να τρίζει τα δόντια του από αχαλίνωτη λαγνεία. Το μόνο που ήθελε ήταν να βρεθεί ξανά μέσα της. Να νιώσει πάλι τη θερμότητα και την απίστευτη υγρασία της.

Εκείνη τον κοίταξε λοξά και σηκώθηκε από το κρεβάτι. «Τώρα θα γίνουν όλα όπως πρέπει», ψιθύρισε στον δεμένο άντρα και άνοιξε την τσάντα της.

Ο Άγης ζαλισμένος την είδε να βγάζει ένα βελούδινο σακουλάκι κοσμηματοπωλείου. «Τι στο...;» Τα μάτια του αντίκρισαν στο χλωμό φως των κεριών μια μεγάλη στρογγυλή πέτρα. «Τι είναι αυτό;» ρώτησε ξαφνιασμένος.

«Κεχριμπάρι», του απάντησε σαγηνευτικά, γλιστρώντας με επιδεξιότητα τη διάφανη πέτρα μέσα στο μισάνοιχτο στόμα του.

Η γλώσσα του χάιδεψε τη δροσερή λεία επιφάνειά της και στα ρουθούνια του έφτασε η μυρωδιά του πεύκου που ανέδιδε το γνήσιο κεχριμπάρι. Έριξε ξανά το κεφάλι του πίσω και γρύλισε ικανοποιημένος και σίγουρος ότι ένα νέο ερωτικό παιχνίδι τού αποκαλυπτόταν. Τρελαινόταν με τη φαντασία αυτής της γυναίκας και την αίσθηση του αναπάντεχου και του καινούργιου.

«Ξέρεις πόσο καιρό μού πήρε για να σε ξεμοναχιάσω; Και πόση υπομονή έπρεπε να κάνω για να σε έχω εδώ, στο απόλυτο έλεός μου;» τον ρώτησε συνοφρυωμένη, ενώ μια ρυτίδα σχηματίστηκε ανάμεσα στα τέλεια γραμμένα φρύδια της.

Ο Άγης προσπάθησε να απαντήσει, αλλά τον εμπόδιζε η πέτρα που είχε μέγεθος μπουκιάς. Δεν του διέφυγε η ένταση στη

μορφή της και πήρε μια βαθιά ανάσα ευχαρίστησης. Τελικά ετούτη εδώ πρέπει να τον ήθελε πολύ!

«Νομίζεις ότι δε θα σε έβρισκα τελικά; Σ' το είχα υποσχεθεί ότι δε θα μου γλίσωνες, όσα χρόνια κι αν περνούσαν!» Η φωνή της είχε χάσει όλη τη σαγήνη της και τώρα ακουγόταν στριγκή και απειλητική.

Εκείνος τεντώθηκε ξαφνιασμένος και την κοίταξε ερωτηματικά. *Τι στα κομμάτια εννοεί;*

«Μη με κοιτάς εμένα έτσι αθώα! Είσαι ένα απόβρασμα της κοινωνίας, που μόνο κακό έχει σκορπίσει γύρω του! Σου αξίζει αυτό που θα πάθεις! Και η μοίρα όρισε να το βρεις από μένα!»

Ο Άγης την κοιτούσε με μάτια ορθάνοιχτα από απορία, ανάμεικτη με νεοσχηματισμένο φόβο. Η γκόμενα ήταν θεότρελη κι εκείνος δεμένος κι ανήμπορος. Αυτό δεν ήταν καθόλου καλό! Την είδε να ξανανοίγει την τσάντα της και η καρδιά του φτερούγισε, αυτή τη φορά από τρόμο. Στα χέρια της γυάλιζε ένα λεπτό, μυτερό στιλέτο.

Κούνησε μανιασμένα τα χέρια του για να ελευθερωθεί, αλλά μάταια. Ήταν αδύνατον! Εκείνη τα είχε μελετήσει όλα. Από τα χείλη του εκτοξεύτηκαν βρισιές, μεταμορφωμένες σε ένα ακαταλαβίστικο συνονθύλευμα πνιχτών ήχων.

«ΣΚΑΣΕ!» ούρλιαξε εκείνη σαν τρελή. Ο αγκώνας της τινάχτηκε με την ακρίβεια πρωταθλητή πολεμικών τεχνών και προσγειώθηκε στο πρόσωπό του. Ο Άγης άκουσε τον ξερό ήχο από δόντια που έσπαγαν κι η στυφή γεύση του αίματος πλημμύρισε το στόμα του. Ένωσε το σώμα του να παραλύει από φρίκη και την κοίταξε ανήμπορος. *Τι συμβαίνει;*

«Μην κάνεις πως δεν καταλαβαίνεις», συνέχισε να ουρλιάζει εκείνη. «Μην κάνεις πως δε με αναγνωρίζεις! Θυμάσαι πώς ήταν τότε που βρισκόμουν εγώ στη θέση σου; Ήμουν μόνο δεκαπέντε χρονών, που να σας πάρει ο διάβολος! Πώς μπορέσατε να μου το κάνετε αυτό;»

Ο Άγης ένωσε τις τρίχες στο σβέρκο του να ορθώνονται. *Αδύνατον!* Τα μάτια της είχαν γίνει κατακίτρινα και φωσφόριζαν απειλητικά στο μισοσκόταδο. *Θεέ μου, αυτά τα μάτια δεν είναι ανθρώπινα!* Στη μύτη του ήρθε έντονη η μυρωδιά του πεύκου, ανάμεικτη με εκείνη του αίματος, και το μυαλό του άρχισε να ξετυλίγει το κουβάρι του χρόνου.

Ανοιγόκλεισε τα μάτια και τότε την είδε: ένα κορίτσι χτυπημένο, βρόμικο, με κουρελιασμένα ρούχα. Ήταν πάνω σε ένα τραπέζι και τα χέρια της ήταν δεμένα. Το στόμα της ήταν μια πληγή που έσταζε αίμα και τα μάτια της... αυτά τα κίτρινα μάτια τούς κοίταζαν ψυχρά, γεμάτα μίσος, χωρίς ίχνος φόβου! Δίπλα του, ένα μικρότερο κορίτσι παρακολουθούσε αποσβολωμένο τη σκηνή. Όλες όμως οι μορφές σκιάζονταν από τη φιγούρα του θεόρατου μελαχρινού άντρα με το παχύ μουστάκι, που βασάνιζε το χτυπημένο κορίτσι.

«Ήρθα για να αποδώσω δικαιοσύνη! Θα αφανίσω τη σπορά του Σατανά! Θα ξεριζώσω την κακή φύτρα! Θα πεθάνεις!» ανήγγειλε πένθιμα εκείνη.

Γλιστρώντας ξανά από το όνειρο στην πραγματικότητα, θέλησε να ικετεύσει τον οίκτο της, αλλά οι λέξεις πνίγηκαν στο στόμα του.

«Κατάλαβες ποια είμαι, έτσι δεν είναι;» ψιθύρισε η γυναίκα ικανοποιημένη και σήκωσε με σιγουριά το χέρι που κρατούσε το στιλέτο. «Πες μου πώς με λένε! Πες το όνομά μου, αγύρτη!»

Το στιλέτο βυθίστηκε στη μαλακή σάρκα του λαιμού του, τη στιγμή που η λέξη έβγαινε παραμορφωμένη από το στόμα του: «Κασσάνδρα;...»

Ιούλιος 2006
Όταν άρχισαν όλα...

Επιτέλους, Έλενα, θα φέρεις αυτά τα χαρτάκια να τα διαβάσουμε; Με έχει φάει η περιέργεια να δω τι γράφει η γιαγιά σου!» Η Κάντι, πάντα ανυπόμονη, χάρισε το αστραφτερό της χαμόγελο στη φίλη της, που μελετούσε απορροφημένη τη στοιβα με τα κιτρινισμένα φύλλα.

«Για την ακρίβεια, η Κατίνα Κωσταντή ήταν προ-προ-προ-γιαγιά μου», μουρμούρισε αφηρημένα εκείνη και κάθισε δίπλα της στον καναπέ, ακουμπώντας το πάκο με τα χαρτιά στο τραπεζάκι.

«Έφτιαξα παγωμένη λεμονάδα για όλες μας». Η Φανή με το γλυκό, συνεσταλμένο της χαμόγελο ακούμπησε τον δίσκο μπροστά τους, ενώ η αδελφή της η Ηρώ σωριάστηκε βαριά στη διπλανή πολυθρόνα.

Οι τέσσερις φίλες, ελεύθερες από επαγγελματικές υποχρεώσεις, αφού το ιδιωτικό σχολείο όπου δίδασκαν είχε κλείσει για τις καλοκαιρινές διακοπές, βρίσκονταν ήδη μια βδομάδα στην πόλη της Πρέβεζας. Αφορμή για την εκδρομή τους ήταν το σπίτι που είχε κληρονομήσει η Έλενα δύο μήνες νωρίτερα από τη θεία της, τη Μάρθα Βενιέρη. Μέσα σε αυτή τη βδομάδα, υπό την επίβλεψη της Ηρώς, που ήταν και ο πρακτικός νους της συντροφιάς, είχαν καθαρίσει και συμμαζέψει το σπίτι, είχαν πετά-

ξεί οτιδήποτε περιττό και είχαν καταγράψει όλες τις ζημιές, καθώς και τις επισκευές που έπρεπε να γίνουν.

Τα ρούχα και τα αντικείμενα της Μάρθας, παλιάς αρχόντισσας του τόπου, έκαναν μεγάλη εντύπωση στις κοπέλες, που ένιωθαν σαν να έπαιρναν μέρος σε κυνήγι θησαυρού. Παλιά γιαννιώτικα κοσμήματα ξεθάβονταν ως διά μαγείας από τα μπαούλα μαζί με ρούχα, ντόπιες φορεσιές, παραδοσιακά νυφικά, λεπτοδουλεμένα κεντήματα και υφαντά. Όλα αυτά τα υπέροχα κειμήλια μαρτυρούσαν την ιστορία της θείας, των προγόνων της και κατ' επέκταση των γυναικών αυτού του τόπου. Το πιο ενδιαφέρον εύρημα όμως από όλα ήταν τα απομνημονεύματα της Κατίνας Κωσταντή. Τα είχε ξεθάψει η Ηρώ όταν πάλευε με μανία να φτιάξει ένα ξεχαρβαλωμένο σανίδι στο πάτωμα του γραφείου της Μάρθας Βενιέρη. Όταν το έβγαλε, είδε με έκπληξη το πάκο με τα γραπτά της Κατίνας που –άγνωστο γιατί– είχαν παραχωθεί και διαφυλαχθεί κάτω από το ξύλινο δάπεδο.

Η Κατίνα Κωσταντή ήταν μια γυναίκα-μύθος για την εποχή της. Μορφωμένη και αντικομορμίστρια, δασκάλα στο επάγγελμα, δίδασκε στα αλληλοδιδασκτικά σχολεία και προέτρεπε τα κορίτσια να μορφωθούν και να διεκδικήσουν έναν νέο ρόλο στη ζωή τους, διαφορετικό από εκείνον που τους είχαν κοινωνικά προκαθορίσει.

Ήταν γνωστή για την επαφή της με την πολύ νεότερη φίλη της, Ζωή Σούτσου, και για την αλληλογραφία της με τον γηραιό πλέον Αδαμάντιο Κοραή. Τέλος, είχε διατυπώσει με σαφήνεια τις απόψεις της για το γλωσσικό ζήτημα με μελέτες και δυναμικές δημοσιεύσεις στις εφημερίδες της εποχής. Ήταν άγνωστο πώς είχε βρεθεί η Κατίνα στην Αθήνα, αλλά η δράση της αναπτύχθηκε δυναμικά από την εποχή που παντρεύτηκε τον Παύλο Βενιέρη. Πλούσιος βιοτέχνης εκείνος, ήταν επίσης φιλόanthropos με ευρύ πνεύμα και ανοιχτούς ορίζοντες κι ενθάρρυνε

το έργο της υπερδραστήριας συζύγου του. Μαζί έπαιρναν υπό την προστασία τους φτωχά κορίτσια και αγόρια από την ευρύτερη περιοχή της γενέτειράς της, της Πρέβεζας, και τα μόρφωναν με έξοδα του Παύλου.

Η Έλενα, ως φιλόλογος, ήξερε φυσικά την ιστορία της προγόνου της. Το εύρημα της Ηρώς όμως την είχε ενθουσιάσει, διότι από εκεί θα αντλούσαν πολύτιμες περαιτέρω πληροφορίες για την προσωπικότητα και τη δράση της Κατίνας.

«Είμαστε έτοιμες;» ρώτησε τις φίλες της και όλες έγνεψαν καταφατικά.

«Επιτέλους!» τσίριξε ανυπόμονα η Κάντι και η Έλενα ξεκίνησε την ανάγνωση.

«Αθήνα, Μάρτιος 1893

»Τώρα που γράφω τούτες τις αράδες είμαι ογδόντα δύο ετών. Κουράστηκαν οι οφθαλμοί μου και πόνεσαν τα κόκαλά μου, όμως ο νους μου είναι καθαρίος. Θέλω να ειπώ την ιστορία της φαμελιάς μου, πριχού αποθάνω. Να μην ξαστοχήσει ο κόσμος, να μάθει τον αγώνα που κάμαμε διά να φτάσουμε εδώ που φτάσαμε.

»Πιστεύω στον Θεό και ξέρω ότι μου έκανε το μεγαλύτερο δώρο του κόσμου τούτου: τον Παύλο μου. Τον άντρα που αψήφησε την ανημπόρια μου, που δεν νοιάστηκε για το γόνα μου, αλλά για την ψυχή μου. Κι έγινε η ψυχή της ψυχής μου.

»Αρέσκομαι που με αγαπά και με σέβεται η πόλη μου, γιατί την ηγάπησα κι εγώ πάνω από όλα και της έδωσα τον σεβασμό που της έπρεπε.

»Μα πάνω από όλα θέλω να γράψω για τις γυναίκες της φαμελιάς μου και όλα όσα εκείνες περάσαν.

»Για εκείνη που με γέννησε, τη μάνα μου την Ολυμπία, που ένωσα το γλυκό της χάδι για στερνή φορά στα πέντε μου έτη.

»Για τη Σαπφώ, που σαν βράχος με ανέστησε και με κράτησε στη ζωή. Τη Μάνα Σαπφώ, που στην πραγματικότητα της χρωστώ τα πάντα.

»Για το αερικό, τη Μάγισσα, που στριφογύρναγε στο κεφάλι μου και ποτέ δεν έφυγε από εκεί μέσα. Εγώ δεν την απάντησα ποτέ, αλλά όλα όσα άκουσα για αυτή χάραξαν το είναι μου. Εκείνη, με την αποκοτιά και την ελευθερία της, μου έδειξε ποια ήμουν και ποια ήθελα να γίνω. Με έκανε να λησμονήσω τους φόβους μου και να ρουφήξω τη ζωή ως την τελευταία της στάλα.

»Και τέλος, πιότερο από όλες, για αυτή που στοιχειώνει τα όνειρά μου κάθε νύχτα. Που δεν έζησα πολύ μαζί της, αλλά θυμάμαι κάθε της βλέμμα και κάθε της κίνηση. Που πάντα με πρόγκαγε, αλλά εγώ ξέρω ότι μέσα της έκανε αγώνα να με αποδιώχνει, γιατί στην πραγματικότητα με αγαπούσε. Για το κορίτσι με τα κεχριμπαρένια μάτια, που του φονεύσαν το σώμα και την ψυχή κι εγώ τα άκουσα όλα αυτά και ακόμη σκληρίζω για τούτα στον ύπνο μου. Για την αδελφή μου, την Κασσάνδρα.

»Κατίνα Κωσταντή-Βενιέρη».

Ευρύτερη περιοχή Πρεβέζης
Φεβρουάριος 1767

Η δεκάχρονη Σαπφώ έσφιξε κι αλλο την τραγομαλλίσια μπέρτα γύρω από τους ώμους της. Ήταν Κουτσοφλέβαρος και κρύωνε απίστευτα, έτσι όπως περπατούσε μόνη πρωί πρωί στο έρημο δάσος. Τέντωσε το σαγόνι για να συγκρατήσει τα δόντια της που χτυπούσαν ασταμάτητα, αλλά μάταια. Αυτά συνέχιζαν ανεξέλεγκτα τον τρελό χορό τους. Η πολύ ψιλή βροχή καθόταν πάνω της μαλακά και ύπουλα, και τη νότιζε σιγά σιγά ως το κόκαλο. Ο ήλιος λογικά θα έπρεπε να έχει σκάσει ήδη, αλλά δεν της έκανε τη χάρη να φανεί πουθενά. Όλα ήταν ακόμη μαύρα και άραχλα. Γύρω δεν υπήρχε ψυχή και μόνο το ουρλιαχτό του λύκου την ακολουθούσε σε όλη τη διαδρομή και έκανε την καρδιά της να σφίγγεται από τρόμο. *Μα καλά, Παναγιά μου Δέσποινα, δεν κοιμάται ποτέ το θηριό;*

Τα κλαδιά των δέντρων, ανταριασμένα από τον αέρα, έμοιαζαν με απόκοσμα πλοκάμια που ορμούσαν καταπάνω της συρίζοντας απειλητικά. Οι ίδιες άγριες ριπές του ανέμου ξεχύνονταν κατόπιν εχθρικά και της ράπιζαν τα μάγουλα, που είχαν γίνει κατακόκκινα από το κρύο. Σίγουρα αυτό δεν ήταν μέρος για ένα μικρό κορίτσι. Η Σαπφώ πήρε μερικές βαθιές ανάσες, για να μην αφήσει τα δάκρυα που πλημμύριζαν τα μάτια της να τρέξουν

ελεύθερα. *Μέρωσε, κυρά μου! Δεν είναι ώρα για τέτοια!* είπε στον εαυτό της και προχώρησε με όση αποφασιστικότητα της είχε απομείνει.

Καθώς περπατούσε ανάμεσα στους πυκνούς θάμνους που έκλειναν τον δρόμο της, το πόδι της μπλέχτηκε στη ρίζα ενός δέντρου. Έσκυψε και κοίταξε τα παλιά πατίκια* της, που ήταν ήδη σε κακά χάλια από τη λασπουριά και τις πέτρες, στις οποίες σκόνταφτε κάθε τόσο, και αναστέναξε. Σαν να μην έφτανε αυτό, τα τσουράπια της ήταν βρόμικα, εντελώς βρεμένα, και σχεδόν δεν ένιωθε τα δάχτυλά της από το κρύο. «Όταν τα δει, θα με περιλάβει πάλι με το σκόπι**, η σκρόφα», μουρμούρισε με απόγνωση. Στηρίχτηκε στη βέργα της για να μη σωριαστεί κάτω και ξέμπλεξε το πόδι της. *Πάλι καλά που μου την έδωσε και αυτή*, σκέφτηκε με πίκρα.

Η μητριά της, η Αριάδνη του Μπουρνόβα, την είχε στείλει να μαζέψει μανιτάρια ολομόναχη. Της είχε πει να μη γυρίσει, αν δεν της έφερνε βολάκια και τσιουκρίκια*** για τις πίτες της. Φυσικά ήταν κοινό μυστικό ότι η κακόψυχη γυναίκα μισούσε την κόρη του άντρα της και ήθελε να το ξεκάνει το κακόμοιρο το ορφανό. Χτυπούσε τη μικρή με την παραμικρή αφορμή και την έβριζε με τα χειρότερα λόγια, ενώ ο Θανάσης Κίτσος, ο πατέρας της Σαφφώς, έκανε τα στραβά μάτια. Αλίμονό του, αν τον έπιανε κι εκείνον η γλώσσα της Αριάδνης.

Το δάσος ήταν γεμάτο λύκους και αγριογούρουνα, που θα μπορούσαν να ξεσκίσουν και τον πιο γερό άντρα, πόσο μάλλον ένα κοριτσάκι δέκα χρόνων. Από την άλλη οι παγίδες των κυνηγών την έκαναν να τρέμει στο κάθε της βήμα, διότι μπορούσαν να τη μαγκώσουν και να την τραυματίσουν άσχημα. Τέλος,

* Δερμάτινες παντόφλες.

** Εύλο που χρησιμοποιείται για μπαστούνι.

*** Είδη μανιταριού.

οι ληστές και οι Τουρκαλβανοί που διέσχιζαν τα περάσματα ήταν το πιο κακό συναπάντημα από όλα. Αν έπεφτε στα χέρια τους, δε θα την ξανάβλεπε κανείς. *Σίγουρα αυτά σκέφτηκε η Αριάδνη και με σήκωσε μαύρη νύχτα από το κρεβάτι μου!*

Η Σαπφώ είχε αρχίσει να απελπίζεται. Το κρύο ήταν ανυπόφορο και τα μανιτάρια είχαν εξαφανιστεί. *Κι αυτό το ήξερε η στρίγκλα, και μ' έστειλε για να έχει πάτημα να με ξυλοφορτώσει μετά.* Το κορίτσι, καθώς δεν έβρισκε ό,τι του ζητούσε η μητριά του, είχε αναγκαστεί να χωθεί πιο βαθιά στο δάσος, αφήνοντας πίσω του όλα τα γνωστά μονοπάτια. Τώρα διαπίστωνε με φρίκη πως μάλλον είχε χαθεί και δεν είχε την παραμικρή ιδέα πώς να γυρίσει πίσω. Τα δάκρυα που τόσην ώρα συγκρατούσε κύλησαν στα μάγουλά της. Ήταν χαμένη, το ήξερε. Σίγουρα θα την έτρωγαν τα θεριά. *Βοήθησέ με, Θεέ μου! σκέφτηκε τρομαγμένη.*

Περπάτησε για λίγο στα τυφλά, ώσπου βρέθηκε σε ένα ρουπάκι*. Δεν ήξερε πού πήγαινε και το ξέφωτο της ήταν άγνωστο, αλλά η ισιάδα του την έκανε να αναθαρρήσει λίγο. Μπροστά της, μια τεράστια γέρικη βαλανιδιά της τράβηξε την προσοχή. Το σχήμα της ήταν σαν σταυρός με έναν κεντρικό κορμό και δύο πολύ χοντρά κλαδιά, σε μέγεθος αντρικής αγκαλιάς, από τα οποία ξεκινούσαν πολλά παρακλάδια. Το πιο περίεργο όμως ήταν ότι ακριβώς στο κέντρο της υπήρχε μια τεράστια ολοστρογγυλή τρύπα. Η Σαπφώ, μαγεμένη από την αλλόκοτη ομορφιά του δέντρου, ξέχασε για μια στιγμή τον φόβο της και το χέρι της άγγιξε απαλά την κυκλική κουφάλα.

Ενώ χάιδε το σκληρό ροζιασμένο ξύλο, τους άκουσε. Ποδοβολητά αλόγων έφτασαν ορμητικά στα αυτιά της και η καρδιά της πάγωσε. *Ληστές! Αυτό ήταν! Ήταν χαμένη! Παναγιά μου, βόηθα με!* ούρλιαξε βουβά και έκανε να κρυφτεί στα βάτα, αλλά το πετρωμένο σώμα της δεν κινήθηκε. Είχε παραλύσει.

* Μέρος όπου φντρώνουν βαλανιδιές.

Τους είδε να ξεπροβάλλουν σαν δαίμονες πάνω στα νευρικά μαύρα άτια τους κι έκανε να τρέξει μακριά. Μάταια όμως. Τα πόδια της και πάλι δεν την υπάκουσαν.

Ήταν τρεις καβαλάρηδες. Μόλις την είδαν, πρόσταξαν τα άλογά τους να σταματήσουν.

«Για πού το ’βαλες, τσούπρα;» ρώτησε αυθάδικα ο ένας από αυτούς.

Η Σαπφώ έκανε να τον κοιτάξει, αλλά τα μάτια της δεν ξεκολλούσαν με τίποτα από τη νοτισμένη γη.

«Τήρα την, Θωμά! Τσουμπωτή τσουμπωτή!» χασκογέλασε ο δεύτερος.

Το κορίτσι και πάλι δεν έβγαλε άχνα.

«Ποιανού είσαι, του λόγου σου; Γιατί κοσεύεις* μοναχή στις ερημιές;» συνέχισε ο πρώτος, που ο σύντροφός του τον φώναζε Θωμά.

Για πρώτη φορά η Σαπφώ σήκωσε τα μάτια της και τον κοίταξε. Η καρδιά της κλότσησε στο στήθος της. Και οι τρεις τους ήταν φρικτά κακομούτσουνοι κι έδειχναν μοβόροι και παλιάνθρωποι. «Μάζευα τσιουκρίκια. Τώρα πάω σπίτι μου. Χάθηκα μέσα στο θάμπωμα**», είπε με φωνή που προσπάθησε να την κάνει να ακούγεται θαρρετή.

Ο πρώτος ξεπέζεψε και την πλησίασε. Εκείνη προσπάθησε να κρύψει τον τρόπο και την αηδία που χόρευαν ταυτόχρονα στο στομάχι της. Δεν είχε ματαδεί πιο άσχημο άνθρωπο. Όχι πως οι δύο σύντροφοί του βέβαια πήγαιναν πίσω. Τους άκουσε να γελούν, με τα σκοτεινά μάτια τους χυδαία καρφωμένα πάνω της.

«Εγώ λέω πως είσαι περπατιάρα***, για να βρίσκεσαι μοναχή εδώ. Αυτό είσαι! Τα καλά κορίτσια δεν ξεμυτάνε από το σπί-

* Τριγυρνώ εδώ κι εκεί.

** Μισοσκόταδο.

*** Ανήθικη γυναίκα.

τι τους», της είπε ο άντρας κοροϊδευτικά και τα μικρά μάτια του άστραψαν με κακία. Τα γένια του ήταν μακριά και μαζί με τα μπερδεμένα του μαλλιά τού έδιναν την όψη τέρατος.

Την πλησίασε ακόμα περισσότερο και τα ρουθούνια της μπούκωσαν από τη βαρβατίλα που ανέδιδε το ακάθαρτο κορμί του. Το ταλαγάνι*, η κάπα και η σαλβάρα του ήταν χιλιομπαλωμένα και θεοβρόμικα. Σίγουρα είχε μήνες, αν όχι χρόνια, να τα πλύνει.

«Είσαι μια πομπεμένη. Αυτό είσαι, κοπελιά! Αλλά θα δεις πώς τιμωρεί ο Θωμάς ο Αετομάτης τις βρόμες σαν εσένα», της είπε και χαμογέλασε σαδιστικά, αποκαλύπτοντας δύο σειρές χαλασμένα δόντια.

Παναγιά μου Δέσποινα, βόηθα με! παρακάλεσε μέσα της η Σαπφώ. Είχε σκεφτεί να τρέξει, να χαθεί στις βατσουνιές**, αλλά τζάμπα ο κόπος. Θα την έπιανε με δυο δρασκελιές. Μεγαλοδύναμε Θεέ, ήταν χαμένη!

«Κοντά τα χέρια σου, αλογοσύρτη***!» Η γυναικεία φωνή που ακούστηκε από το πουθενά ήταν σταθερή και φαινομενικά ήρεμη. Μέσα της όμως έκρυβε μια τραχιά απειλή, που τους έκανε όλους να γυρίσουν το κεφάλι.

Αυτό που αντίκρισαν ήταν πέρα από κάθε φαντασία. Το νεοφερμένο κορίτσι δεν πρέπει να ήταν πολύ μεγαλύτερο από την ίδια τη Σαπφώ. Ένας πυκνός χείμαρρος από κατάξανθες μπουκλες βάραινε ως τη μέση της και στεφάνωνε ένα λευκό πανέμορφο πρόσωπο, με ψηλά ζυγωματικά και ώριμα σαρκώδη χείλη. *Μαλλιά στο χρώμα του φεγγαριού κι όχι του ήλιου*, σκέφτηκε αυθόρμητα η Σαπφώ. Το ίδιο χρώμα είχαν και τα φρύδια της, που ήταν γραμμένα πάνω από ένα ζευγάρι σχιστά κατακί-

* Ριχτό μαύρο ή μπλε μάλλινο παλτό χωρίς μανίκια.

** Συστάδα από βάτα και αγκάθια.

*** Αλογοκλέφτης.

τρινα μάτια. Άγιε μου Γιάννη Βαπτιστή, τούτη δω είναι σαν γάτα! ρίγησε το κορίτσι. Παρά το φοβερό κρύο, ήταν ντυμένη με ένα διάφανο λευκό αμάνικο φόρεμα και τα πόδια της από κάτω πατούσαν γυμνά στο χώμα. Το ψηλόλιγνο κορμί της πρόβαλλε μέσα από μια λαμπερή αραιή αχλή και την έκανε να μοιάζει με...

Ξωθικιά! Είναι ξωθικιά! Παναγία μου! ούρλιαξε μέσα της η Σαπφώ. Πρώτα οι ληστές, μετά τα αγερικά! Θα πέθαινε σήμερα, το ήξερε.

Ο Θωμάς και οι σύντροφοί του κοίταξαν λαίμαργα το ξανθό κορίτσι. Πώς όχι; Μπροστά στη σπάνια ομορφιά της, είχαν ξεχάσει εντελώς την ασχημούλα Σαπφώ, που ζάρωσε πίσω από την τεράστια βαλανιδιά με την κουφάλα.

«Από πού ξεφύτρωσες εσύ, λαφίνα μου; Ποιανού είσαι;» τη ρώτησε ο ληστής ξετρελαμένος.

«Να πεις σε όλους ότι αντάμωσες την Κασσάνδρα, την Κόρη του Δάσους!» του είπε η μικρή νεράιδα αγέρωχα. «Και τώρα άμετε στο καλό σας! Γιατί τούτη εδώ θα γυρίσει σπίτι της αμάλαγη*», πρόσταξε δείχνοντας τη Σαπφώ, που θαύμαζε άφωνη την ομορφιά και το θάρρος της ξωθικιάς.

«Έχω μια καλύτερη ιδέα. Θα δώσω στους λεβέντες το μαυροτσούκαλο κι εγώ θα γκιζιερίσω** λίγο μ' εσένα, γοργόνα μου», μούγκρισε ο Θωμάς, τρίζοντας τα δόντια του από λαγνεία. Οι άλλοι δύο χαλούσαν τον κόσμο με τις φωνές τους, συμφωνώντας μαζί του.

Άπλωσε το χέρι του να την αγγίξει, χασκογελώντας. Εκείνη τον κάρφωσε με μάτια που έβγαζαν κίτρινες σπίθες. «Κάτω τα ξερά σου, ελεεινέ! Δε θα το ματαπώ!» Η Κασσάνδρα έφτυσε μία μία τις λέξεις με περιφρόνηση.

* Ανέγγιχτη.

** Τριγυρνώ εδώ κι εκεί.

Πρέβεζα 1767

Η Σαπφώ γνωρίζει την Κασσάνδρα, την Κόρη του Δάσους, που τη σώζει από βέβαιο θάνατο, και μεταξύ τους αναπτύσσεται μια βαθιά φιλία.

Καθώς τα χρόνια περνούν, οι δυο γυναίκες εξελίσσονται σε ικανότατες θεραπεύτριες κι ανακουφίζουν κάθε πόνο και αρρώστια.

Ταυτόχρονα είναι οι μόνες που τολμούν να αντισταθούν στη φρικτή πραγματικότητα που έχει υφάνει η σκοτεινή προσωπικότητα του Αλή Πασά των Ιωαννίνων στην Ήπειρο, αλλά και στην τρομοκρατία του συνεργάτη του, του Κωσταντή Σπαθιά. Όσπου ένα φοβερό φονικό διαλύει τις ευαίσθητες ισορροπίες και τα πάντα ανατρέπονται...

Αθήνα 2008

Η Έλενα Βενιέρη καταλήγει στη φυλακή έπειτα από μια σειρά ανεξήγητων, αποτρόπαιων δολοφονιών. Εκεί τη γνωρίζει και την ερωτεύεται παράφορα ο γνωστός δημοσιογράφος Άρης Κομνηνός, που θα κάνει τα πάντα για να αποδείξει την αθωότητά της. Είναι στ' αλήθεια

η Έλενα θύμα των περιστάσεων ή πρόκειται όντως για μια σατανική δολοφόνο, που έχει παρασύρει τον Άρη στα δίχτυα της;

Ο Άρης μπλέκεται σε ένα τρελό γαϊτανάκι μυστηρίου και υποψιών, προσπαθώντας να εξακριβώσει αν οι φόνοι έχουν τη ρίζα τους στο παρελθόν που ζητά εκδίκηση, ή στο παρόν που στιγματίζεται από τη ζοφερή δράση του υποκόσμου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr